

VIT HILDU FRAMTÍÐINA VERA OKKARA

– Eg læt ni um hjartað, tí eg veit, at bilurin hevur rakt mínu megin og ikki Hjørdis. Eg síggi, at Hjørdis liggur út ímóti førarahurðini. Eg taki í hana og vil hava hana yvir ímóti mær. Hon sær púra frísk út, og einki er at síggja á henni. So siti eg har og haldi um hana, og hon andar friðsælt

Tað var ein vakur vetrardagur, klárt og kølið. Tey vóru í góðum lag bæði henda fríggjadagin 7. desember 2012. Hon skuldi servera til eitt jólaborðhald í Havn, hann skuldi suður í eitt annað jólaborðhald. Tey búðu hjá foreldrum hennara í Kollafirði.

– Meðan Hjørdis gjørdi seg klára, neyt eg tvey gløs av reyðvíni. Tá vit vóru klár at fara umleið kl. 17, fór hon fyrst út í bilin, startaði og setti seg við síðuna av førarasetrinum. »Eg kann ikki koyra, tí eg havi drukkið vín,« segði Leif við hana.

Leif Mikkelsen, sum er 33 ára gamal og cand. merc. jur., hevði hildið saman við Hjørdis Gullaksen í góð trý ár hetta vetrarkvøldið fyri hálvum ári síðani. Hon var 21 og gekk á fyrra ári á HF í Hoydølum. Tey høvdu

Savnsmynd

ætlanir um barn í næstum og møguliga at flyta úttanlands, so Hjørdis kundi út-búgva seg. Hon elsaði børn og vildi vera ung mamma.

Svartakálk

Tað var ikki hált í bygdini.

– Eg spenti trygdarbeltið beint áðrenn rundkoyringina. Hjørdis var sum altíð íbundin. Vit snarðu úr

rundkoyringini, og hon setti ferðina upp. Tá vit koyrdu einar 50 km/t, varnaðust vit, at tað bráðliga var vorðið hált – veruliga hált – svartakálk. At bilurin var

væl skøddur við góðum píkum, munaði ikki nóg væl, greiðir Leif frá.

Hjørdis gjørdist ræðsluslugin, tí hon ongantíð hevði upplivað, at bilurin gleið.

– Sjálvur visti eg, hvussu mann eigur at reagera í háلكu, tí eg hevði roynt tað fyrr. Tá tú ikki hevur roynt tað, veitst tú ikki, hvussu tú eigur at bera teg at. Nógv mótkoyrandi ferðsla var úr Havn, eg sá einar átta bilar á rað sunnanífrá.

– Eg tók róðrið, tí hon var skelkað og visti ikki, hvønn veg hon skuldi snara, nú bilurin hevði mist vegtakið. Eg royndi at fáa bilin at venda út í høgru síðu aftur, men tað einasta, sum hendi, var at bilurin sjálvur vendi við gronini til høgru, men skreiddi í vinstra borð – tað vil siga í mótkoyrandi koyribreyt. Tveir mótkoyrandi bilar sluppu framvið; vit kundu tað sama eisini rent á teir.

– Vit gliðu nú longri

...framhald á síðu 10